https://achterderug.nl

Mr N. W. A. van Eijk

Het varken EN De strooppot

Twee legenden, die kenmerkend zijn voor het denken en doen van de Texelaar, wil ik jullie vertellen.

Wie op een mooie zomerdag van de „hoofdstad" Den Burg naar het vriendelijke dorp Den Hoorn fietst, zal zich zonder twijfel afvragen of er in een weg nog meer bochten kunnen zitten dan in deze Hoornderweg.

Maar wordt over deze bochten niet het volgende verteld?

Toen in vroeger jaren door de Texelaars werd gesproken over de aanleg van deze Hoornderweg, waren alle boeren, die tussen Den Burg en Den Hoorn grond hadden liggen, er vierkant tegen, dat deze weg over hùn grond zou komen te lopen. Het sprak vanzelf, dat de stukken gronds tussen Den Burg en Den Hoorn door de nieuwe weg doorsneden zouden moeten worden, maar dan moest

men daarvoor maar de grond van de buurman gebruiken.

Jullie begrijpt, dat men op deze wijze onmogelijk tot een oplossing kon komen. Plotseling kreeg een der boeren een lumineus idee. Hij stelde voor uit Den Hoorn een varken naar Den Burg te brengen, dit daar los te laten en de nieuwe weg aan te leggen overeenkomstig het spoor, dat het varken op zijn tocht naar Den Hoorn zou achterlaten. Deze inval werd algemeen toegejuicht. Het varken kwam in Den Burg, werd losgelaten en rende — zoals des varkens is — zigzagsgewijze op huis aan. Kort daarna begon men met de aanleg van de Hoornderweg, die zich nog heden ten dage met veel kronkels naar Den Hoorn slingert.

De oorzaak van al deze kronkels?

Het zal jullie nu wel duidelijk zijn, dat deze bij de legende van het varken moet worden gezocht.

Begeven wij ons thans van Den Burg langs de Kogerweg naar de badplaats De Koog.

Aan deze weg staan boerderijen, waaraan uiterlijk niets bijzonders te zien is. Allen hebben zij een rieten dak en witte muren, op alle prijken gewone of ietwat uitheems aandoende namen.

Maar „De Strooppot" is wel een zeer ongewone naam voor een boerderij, niet? Om deze naam te kunnen verklaren, vertel ik jullie de legende van de strooppot.

Het was stormweer. De wind gierde, de zee loeide. De mensen in de huizen dachten niet alleen aan hen, die op de ziedende golven hun strijd streden, maar ook aan het strand, dat wanneer de storm was bedaard en het water teruggelopen, bezaaid zou liggen met allerhande dingen.

Toen de storm eindelijk was gaan liggen, zwermden de jutters het strand op. Zelfgeweven zakken hadden zij bij zich. Zie eens, welke schatten de zee deze keer gegeven had! Kisten en blikken met heerlijk voedsel, pakken kleding, kruiken wijn, manden vol sappige vruchten, voorts schoenen, laarzen, fraai bewerkte messen, vaten met oliën en vetten!

Wie had er bij zóiets nog tijd om te letten op het gewone houtwerk?

De mare vloog over het eiland. Haast u! Er is buit te behalen!

Ja, reppen moest men zich. Voordat de schout aankwam, moest de slag geslagen zijn! Steeds meer mensen rukten aan. Wie dacht er aan stelen? Wat de zee aanbracht, was van allen, omdat het van niemand meer was. Zeker, de schout en de schepenen dachten er anders over, maar was dàt soms eerlijk en recht?

Ook Tjebbe dwaalde over het strand. Opeens bleef hij staan... Zag hij goed? Vlak bij hem lag tussen allerlei rommel een kleine kist, waarvan een der planken was losgeraakt. Enkele goudstukken waren uit het gat naar buiten gegleden...

„Goud," prevelden zijn lippen, „een hele kist vol goud."

„Je bent ineens schatrijk," zei hij tot zichzelf.

De schout er in mengen? Hij dacht er niet aan! Zeker thans, nu hij eindelijk ook eens geluk had!

Maar kom, hij moest zien binnen te komen, voor-

dat anderen het wisten en voordat de schout zijn neus er tussen stak. Zo snel hij kon, vulde hij zijn zakken met de goudstukken. Jammer, dat hij niet méér kon bergen. Hoe moest dat nu verder? Mensen kwamen nader. „Kijk eens! Goud!" hoorde hij an-

https://achterderug.nl

deren eensklaps zeggen. Tjebbe sjokte weg. Hij keek nog eens om en zag hoe de mensen elkaar verdrongen bij de goudkist... „Daar komen nog brokken van," mompelde hij.

Thuisgekomen, vertelde hij alles.

Die middag at men een koningsmaal, gort met stroop, naast elk bord lag een goudstuk. De rest van het edele metaal lag veilig en wel begraven achter het schuurtje.

Juist toen men wilde beginnen, kwamen de schout en de schepenen Tjebbes pad af. „Misschien wel om het goud," zei hij. „Monden dicht!"

Buiten klonken reeds voetstappen. „Vlug... hier!" gebood Tjebbe en wees op de tafel liggende goudstukken. Niet wetend, waar hij de edele munten zo gauw herbergen moest, liet hij ze in de strooppot glijden. Toen de deur open ging, verdween juist het laatste stuk in de kleverige massa.

De schout vertelde, dat hij om Tjebbes goud kwam. Anderen hadden zijn naam genoemd. „Goud?... Ik heb geen goud!"

„Weet je dat zeker, Tjebbe?"

Tjebbe knikte glimlachend.

„Dan zullen we je huis moeten doorzoeken," bromde de schout nijdig. „En we zullen de goudstukken vinden, dat verzeker ik je. Het is ons bij de anderen ook gelukt."

De heren doorzochten daarop alle hoeken en gaten, kasten en laden in de woning. Maar hoe zij ook zochten, niets vonden ze.

Na enige tijd vertrokken ze weer, nauwelijks een groet mompelend...

De jaren vergingen.

De gevreesde schout was sedert lang gestorven, Tjebbe was oud geworden.

Maar vóór zijn dood liet hij een flinke hoeve bouwen als een herinnering aan de dag, toen de strooppot zijn geheim bewaarde.

„Onze nieuwe hofstede zal „De Strooppot" heten," verklaarde hij.

Zó gebeurde...

Altijd door bleef de hoeve die naam dragen.

En mét haar bleef de legende van de strooppot voortleven...

ZOEKPLAATJE

Waar is de bewoonster?

ANTWOORDEN:

51. In Lapland en het Noorden van Rusland.
52. Januari.
53. De Hogepriester, één maal in het jaar nl. op de Grote Verzoendag.
54. De twee stenen tafelen, de staf van Aäron, die gebloeid had en een gouden kruik met manna.
55. Graaf Adolf van Nassau en Aremberg, de Spaanse stadhouder.
56. Vader des Vaderlands.
57. Beiaardier.
58. Venezuelaan.
59. Water.
60. Koude winters en hete zomers.

NIEUWE VRAGEN - WIE WEET HET?

61. Naar wie is Koningin Juliana genoemd?
62. Hoe heet de hoofdstad van Zwitserland?
63. Wat zijn Zuidvruchten?
64. Wie gaf de stad Batavia haar naam?
65. Wat zijn de droefgeestigste mensen van Europa?
66. Hoe heette de tweede vrouw van Koning Willem III?
67. Hoe werd de fiets oorspronkelijk genoemd?
68. Welk gebergte ligt op de grens van Frankrijk en Spanje?
69. Hoe heette de grootvader van Sem?
70. Welke twee vrouwen uit de bijbel zijn wel gestorven, maar niet begraven?

A. WILDEMAN

De antwoorden op deze vragen worden in het volgende nummer afgedrukt. Men behoeft de antwoorden dus niet op te sturen.

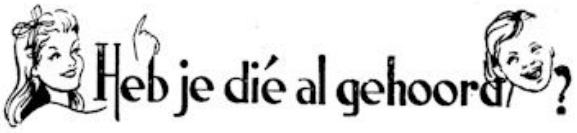

Aan zijn woord gehouden

De kleine Max komt 's ochtends ruim een half uur te laat op school en zet zich, zonder iets te zeggen, in zijn bank.

De onderwijzer roept hem en vraagt, waarom hij zo laat is.

„Mijn vader heeft gisteren gezegd," antwoordt Max, „dat het nooit te laat is, om te leren."

Eenvoudig

Meester: „Kom, laat eens horen of je wat van de les hebt onthouden. Noem me eens een kruipend dier."

Kees: „Een worm meester."

Meester: „Goed jongen. Noem jij eens een ander, Klaas."

Klaas: „Een andere worm meester."

07-09-2024 Blz 2/2 Rens Strijbos